

του, τονέ στράβωσε, κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτό, τὸ σκληρὸ κορίτσι δὲν τὸν ἤθελε πιά μ' ἓνα μάτι...

"Ἐ, τώρα κόντεψε κι ὁ ἴδιος ὁ Μιχάλης νὰ πιστέψει πὼς εἶταν ἄτυχος. Δὲν εἶτανε μικρὸ πρῶμα νὰ χάσει τὴν Ἐλενίτσα... "Ἀχ, τί τοῦκαναν αὐτὲς οἱ βούρτσες!...

Τὸ βράδι τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ μάνα τοῦ Μιχάλη εἶχε τραπέζι στοὺς πῖο κοντινοὺς συγγενεῖς. Δὲν εἶτανε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε πού ἔχασε ὁ Μιχάλης τὸ μάτι του, κ' ἡ κακομοίρα ἤθελε νὰ τὸν ξεσοῦσει.

"Ἀφοῦ φάγανε καλά κ' ἤπιαν καλύτερο, ἄρχισαν νὰ λένε ἄστεϊα.

"Ἐν' ἀπὸ τὰ ξαρέφια τοῦ Μιχάλη εἶχε καθήσει κάμποσα χρόνια στὴν Πόλη κ' ἤξαιρε πολλὲς τοῦρκικες ἱστορίες. Καὶ κάθε τόσο ἔλεγε κὶ ἀπὸ μιά, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι.

Κεῖνη τὴ βραδιά, τὸ κρασί, ἔτυχε νὰ σωθεῖ στο ποτήρι του. "Ἀρχισε λοιπὸν στᾶστεϊα νὰ παραπονιέται πὼς εἶναι ἄτυχος στὴν ἀγάπη, ἄτυχος στο παιχνίδι, ὡς καὶ στο κρασί ἀκόμα ἄτυχος. Κ' ἔτσι θυμήθηκε καὶ μιά ἱστορία γιὰ τὴν τύχη.

"Ὁ Σουλτάνος, λέει, ἄκουσε μιά φορὰ πὼς στὴν Πόλη εἶταν ἓνας πολὺ ἄτυχος Τούρκος, πού τὸν ἔλεγαν Ἄλῃ. Μὰ εἶταν τόσο ἄτυχος πού κανένας δὲ δοκίμαζε νὰ τονέ συντρέξει. "Ὅλοι ξαίρανε, πὼς δὲ καὶ νὰ τοῦκαναν, θὰ πήγαινε χαμένο. Διαμάντι νὰ τοῦδινε, κάρβουνο θὰ γινόταν στὰ χέρια του. Τοῦ Σουλτάνου ὅμως αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσει κι αὐτὸς νὰ συντρέξει τὸν κακότυχο. Διάταξε λοιπὸν τὸ Βεζύρη νὰ φρονίσει νὰ μάθει τὸ σπίτι του, κὶ ἀφοῦ τῷμαθε, πήρε μιά χήνα, τῆς γιόμισε τὴν κοιλιά μὲ λίρες καὶ τοῦ τὴν ἔστειλε. Τὴν ὥρα κεῖνη στοῦ κακότυχου τὸ σπίτι βρισκότανε κὶ ὁ σπιτονοικοκύρης του. Εἶχε περάσει ἔτσι, γιὰ τὰ μάτια. Τονέ λιπότανε κὶ αὐτὸς τὸν κακότυχο νοικάρη του, καὶ δὲν τονέ παραστενοχώραγε γιὰ τὰ νοίκια πού τοῦ χρωστοῦσε. Μὰ, μόλις εἶδε τὴν ψιτὴ χήνα, φρόντισε, κὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει: Εἶδες ἐκεῖ! Αὐτὲς λοιπὸν εἶναι οἱ φτώχειες του; Μπράβο... Φτάνει ἐμεῖς νᾶχουμε νὰ τρώμε ψιτὲς χήνες, κὶ ὁ ἄλλος ἄς περιμένει τὰ λεφτά του... Κὶ ὁ κακόμοιρος ὁ Ἄλῃς, βλέποντας πὼς ὅλη ἡ φασαρία γινότανε γιὰ τὴ χήνα, καὶ θέλοντας νὰ βουλώσει τὸ στόμα τοῦ σπιτονοικοκύρη του: Πάοτηνε, βρε ἀδερφέ, τοῦ κάνει σὰ ντροπισιένος, σοῦ τὴ χαϊζῶ... Καὶ χωρὶς καθόλου νὰ τὴν ἀγγίξει, τοῦ τὴν ἔδωσε. Κ' ἔτσι ὁ κακότυχος κζτάωρε νὰ γάσει, μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του, τὸ θησαυρὸ πού τοῦστέλνε ὁ Σουλτάνος.

"Ἡ ἱστορία αὐτὴ θύνησε ἀμέσως στο Μιχάλη τὴν Ἐλενίτσα. Μὰ καὶ στὴ μάνα καὶ στὰδέρφια του γὰρὶ θὰ θυήνησε, γιατί κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κ' ἔπειτα κοίταξαν κὶ αὐτόν...

"Σ' ὅλους ὡστόσο ἄσενε ἡ ἱστορία, κὶ ὁ Πολίτης ξάδερφος θυμήθηκε ἀμέσως καὶ δεύτερη.

"Ἐνας ἄλλος Σουλτάνος, τοὺς διηγῆθηκε, θέλησε κὶ αὐτὸς νὰ ὑποστηρίξει ἄλλον ἄτυχο Τούρκο. Τὸν πήρε λοιπὸν ἓνα πρωὶ μαζί του καὶ πήγανε στὴν ἀογὴ τοῦ πῖο καλοῦ δόουσι τῆς Πόλης. Ἐκεῖ πού εἶντο, ὄσαν τὰ καλύτερα καὶ πῖο μεγάλα μαγαζιά. Ἐκεῖ τοῦδωσε μιά σιδερένια μπάλα καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὴ σπῆσει μὲ δύναμη ὅσο μπορούσε πῖο μακριά. Κὶ ὅσα μαγαζιά

βρισκόντανε ἀπὸ τὴ θέση τους ὡς ἐκεῖ πού ἔπαυε ἡ μπάλα, θὰ τοῦ τὰ χάριζε ὅλα. Ὁ κακότυχος πήρε φόρα κ' ἔρρηξε τὴ μπάλα μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἡ μπάλα ὅμως χτύπησε στο μάρμαρο ἑνὸς μπαλκονιοῦ, γύρισε πίσω, τὸν βρῆκε στο κεφάλι καὶ τὸν ἄφησε στον τόπο....

"Ὅλοι γέλασαν. Ὁ Μιχάλης ὅμως σκέφτηκε, σκώφτηκε, καὶ στὴν ἱστορία αὐτὴ σὰ νὰ εἶδε μιά ἄλλη Ἐλενίτσα, πού νὰ τοῦ ὑπόσχεται στᾶληθινὰ ζωὴ χαρισάμενη... Μ' αὐτὴν ὁ ἀγιάτρευτος τεμπέλης θὰ μπορούσε νὰ μὴ δουλεύει καὶ καθόλου. Καὶ τότε γέλασε κὶ αὐτός....

Πρωτὶ - πρωτὶ, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μιχάλης πήγε καὶ πούλησε τίς βούρτσες του, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς σπιτικούς του. Κὶ ἀπὸ τότε, ὅταν τὸν ρώταγαν γιατί δὲ δουλεύει, ἀποκρινόταν:

— Μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα ὁ κακότυχος; Τὸ πολὺ πολὺ πού μπορεῖ νὰ καταφέρει μὲ τὴ δουειά, εἶναι νὰ φάει καὶ τὸ κεφάλι του....

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΤΕΚΝΑΣ ΜΑΣ

— Συσταίναμε στοὺς συγγραφέους μας, ποιητὲς καὶ πεζογράφους, νὰ στέλνουν ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τῶν ἔργων τους στοὺς παρακάτω γερμανοὺς φιλόλογους, πού παρακολουθοῦνε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα μὲ διαφέρο κὶ ἀγάπη, ὄχι μονάχα πλατωνικῆ, παρὰ μὲ τρῶπο ἔθνηκᾶ ὠφέλιμο γιὰ μᾶς.

"Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κ. Κάρολος Ντίτερικ, γνωστὸς στοὺς Ἕλληνας καὶ προπάντων στοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ τὸν καιρὸ ἐτομαίει μιά Ἀνθολογία ἀπὸ νεοέλληνας ποιητὲς, μεταφρασμένους ἔμμετρα στὰ γερμανικά, μαζί μὲ σύντομα βιογραφικὰ σημειώματα γιὰ τοὺς ποιητὲς. Θέλει νὰ διαλέξει ὅσο τὸ δυνατό περισσότερος.

"Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Στάινμετς πού θὰ φέρει κριτικὰ σημειώματα σὲ διάφορα γερμανικὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ, καὶ πού λογαριάζει νὰ μεταφράσει μερικὰ νεοελληνικὰ διηγήματα.

Οἱ σύστασές τους εἶναι:

Dr Karl Dieterich
Moeschesstr, 2rt. 1.

Γερμανία **Leipzig**

καὶ **Alexander Steinmetz**
Bahademiestr, 21¹

Γερμανία **München**

Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἐπναλαβαίνουμε τὴ σύστασή μας γιὰ τοὺς παρακάτω λογίους, πού παρακολουθοῦν τὴν Ἑλλ. φιλολογία, ὁ πρῶτος στο Mercure de France, κὶ ὁ δεύτερος στὴ Revue de l'Epoque.

Philéas Lebesgue
La Neuville—Vault

Oise (France)

D. B. Valsamides
Rue Damerémont 82

Paris VIII.

ΧΑΡΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ τὸ «Ἀθηναϊκὸν Βιβλιοπωλεῖον» προσφέρει τίς ἑκδόσεις του μὲ 10 ε)ο ἔκπτωση, στοὺς **Συνδρομητὲς τοῦ «Νουμά».**